

73/2009

Dosar nr.

- contestație act ad-tiv fiscal -

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV
ȘI FISCAL

DECIZIA NR.

Ședința publică din 20 septembrie 2010

Președinte

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta SC SRL – reprezentată de cu sediul social în Fălticeni, str. Sucevei, Bloc scara , ap. județul Suceava, împotriva sentinței nr. din decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul Suceava - Secția comercială, contencios administrativ și fiscal în dosar nr. în contradictoriu cu pârâta intimată **Direcția Generală Finanțelor Publice a Județului Suceava**, cu sediul în Suceava. str. , jud. Suceava.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 16 septembrie 2010, susținerile părților fiind consemnate în încheierea ședinței de judecată de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta decizie și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea s-a amânat pentru astăzi 20 septembrie 2010.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra recursului de față, constată:

Prin cererea de chemare în judecată adresată Tribunalului Suceava – secția comercială, de contencios administrativ și fiscal la data de 03.09.2009 și înregistrată sub nr. reclamanta SC SRL Fălticeni a chemat în judecată pe pârâta DGFP Suceava pentru a se dispune anularea deciziei nr. / 21.07.2009.

În motivare, a arătat că societatea SC SRL a fost verificată în luna mai 2008 pe linie de TVA de către DGFP Suceava, ca urmare a cererii de rambursare depusă sub nr. din 14 aprilie 2008, suma solicitată la rambursare fiind de lei. În timpul controlului efectuat de organul fiscal, au intervenit unele divergențe între aceștia și contribuabil în legătură cu 6 livrări efectuate de reclamantă în anul 2007 în state din Comunitatea Europeană, respectiv în Germania, Italia și Marea Britanie, marfa din livrările respective fiind facturată unei firme din SUA. Inspectorii fiscali au considerat aceste 6 livrări ca fiind exporturi, pentru care ar fi fost necesare documente vamale pentru scutire de TVA, conform dispozițiilor art. 143 alin.1 lit.a Cod fiscal, cu toate că mărfurile nu au părăsit Uniunea Europeană, și că, deși au fost facturate unei firme din SUA, au fost livrate în spațiul Uniunii Europene, la indicația firmei din SUA.

Organele fiscale, au încheiat raportul de inspecție nr. mai 2009 – și au considerat că cele 6 livrări intracomunitare cu factură către client din SUA ar fi exporturi, încălcându-se din nou art.143 alin.1 lit.a – Cod fiscal. Pe baza acestui raport s-a calculat TVA de plată în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei – pentru neplata la termen a sumei de TVA de mai sus – ceea ce consideră reclamanta a fi nelegal.

Într-o parte a acestui raport a formulat contestație la DGFP Suceava, înregistrată sub nr. , comunicându-i-se la 22 iulie 2009 respingerea acesteia cu motivarea că : „livrarea nu poate fi tratată ca o livrare intracomunitară, deoarece lipsește relația directă cu firmele din UE”.

Președinția de legislație în domeniul TVA, de unde i s-a comunicat prin scrisoarea nr. 14.08.2009, că, deoarece cumpărătorul bunurilor, respectiv firma din SUA, a comunicat SRL, un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale dintr-un stat membru al comunității, altul decât România, pentru cele 6 livrări intracomunitare de bunuri în discuție, este aplicabilă scutirea de TVA prevăzută de art. 143 alin.2 lit.a din Codul fiscal.

Pârâta a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei ca nefondată, motivând că în anul 2007, SC SRL Fălticeni a efectuat 6 livrări pentru care s-au întocmit facturi externe pe relația cu firma LLA SUA în baza contractului încheiat la data de 15.09.2006.

Firma vinde la rândul ei marfa unor parteneri din diverse state membre UE, marfa fiind expediată de reclamantă direct către acești parteneri din state membre din UE, cu transport asigurat de firma din SUA.

Organele de control au reținut faptul că la data efectuării controlului, societatea nu a putut justifica exporturile în valoare de lei, aferente celor 6 livrări, cu documente justificative legale, motiv pentru care i s-a stabilit în sarcină TVA de lei în baza prevederilor art. 143 alin.1 lit.b din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și ale art.3 alin.2 din OMFP nr. 2222/2006 - privind aprobarea Instrucțiunilor de aplicare a scutirii de taxă pe valoarea adăugată pentru operațiunile prevăzute la art. 143 alin.1 lit.a, art. 143 alin.2, art. 144¹ din Legea nr. 571/2003 - cod fiscal - cu modificările și completările ulterioare.

Pentru neachitarea TVA -ului la timp s-au stabilit penalități de lei la suma de lei.

S-a mai arată că, scutirea de taxă de valoare adăugată pentru livrările la export se face cu factură, declarație vamală de export și documentul de transport care atestă faptul că bunurile au fost transportate în afara comunității. De asemenea, scutirea de taxă pentru livrările intracomunitare trebuie justificată cu factură, documentul care atestă că bunurile au fost transportate din România în alt stat membru și alte documente, respectiv contract sau comandă de vânzare - cumpărare, iar reclamanta nu deține documente care să facă dovada faptului că bunurile au fost expediate în afara spațiului comunitar, astfel încât nu poate beneficia de scutirea de TVA prevăzută la art. 143 alin.1 lit.a din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal.

Prin sentința nr. din decembrie 2009 Tribunalul Suceava a respins acțiunea reținând că reclamanta deține facturi emise către o firmă din SUA, însă nu deține declarația vamală de export care să cuprindă numele exportatorului bunurilor și care să fie certificată de biroul vamal de ieșire din spațiul comunitar și nici documentul de transport care atestă că bunurile părăsesc comunitatea, documente obligatorii pentru a beneficia de scutirea de TVA, conform art.143 alin.1 lit.a din Legea nr. 571/2003 privind codul fiscal.

De asemenea, s-a reținut că reclamanta nu se află nici în situația scutirii de TVA pentru livrări intracomunitare, prev. la art. 143 alin.2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, întrucât art. 155 alin.5 Cod fiscal prevede care sunt elementele obligatorii pe care trebuie să le conțină factura pentru a avea calitatea de document justificativ, printre acestea fiind denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153 după caz, ale persoanei impozabile prev. la art.153 ale cumpărătorului de bunuri sau servicii, după caz.

Astfel, deși reclamanta deține documente de transport pentru cele 6 livrări, care atestă faptul că bunurile au fost livrate de către SC SRL Fălticeni, la indicația firmei

din SUA, către societăți din țări membre UE, nu deține facturi emise către aceste societăți, neavând o colaborare directă cu acestea, facturile prezentate neputând fi considerate documente justificative pentru aplicarea scutirii de taxă întrucât nu conțin elementele prev. de art.155 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta care, reiterând susținerile din acțiune, critică sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, arătând că instanța de fond nu a luat în considerare probele administrate în cauză și mai exact punctul de vedere și răspunsul

autorizat al Ministerului Finanțelor Publice cu privire la speța în cauză, respectiv că „în situația în care cumpărătorul bunurilor, respectiv firma din SUA, a comunicat furnizorului SC SUA, un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale dintr-un stat membru al Comunității, altul decât România, pentru livrarea intracomunitară de bunuri în discuție este aplicabilă scutirea de TVA prevăzută la art. 143 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal”. De asemenea se face mențiunea în scrisoarea Ministerului Finanțelor Publice că „în cazul prezentat nu sunt aplicabile nici prevederile art. 143 alin. (1) lit. a) și lit b) din Codul fiscal, deoarece acestea se referă la livrări de bunuri expediate sau transportate în afara Comunității” și că „pentru încadrarea operațiunilor realizate de societatea dvs., nu este relevantă calitatea cumpărătorului, respectiv dacă acesta este stabilit în Comunitate sau în afara acesteia, ci locul în care sunt transportate bunurile.”

A mai precizat recurenta că nu era obligată conform legii să producă dovada prin diverse acte DVE sau alte documente care să ateste că marfa a părăsit spațiul intracomunitar, ci dovada faptului că marfa a ajuns ca loc de destinație în spațiul intracomunitar, prin documente de transport și codul valabil de TVA al destinatarului din statul membru UE unde a fost livrată marfa.

Aceste lucruri sunt clar precizate de Ministerul Finanțelor Publice care este organul autorizat să urmărească și să îndrume activitatea practică privind plata și scutirea de la plata TVA.

A mai arătat că firmele de destinație a mărfii au transmis codurile valabile de TVA, prezentate organelor de control și depuse și la dosarul cauzei, astfel încât să nu existe nici o îndoială că TVA-ul a fost colectat în țara de destinație a mărfii conform prevederilor codului fiscal și a regulilor fiscale europene. Acest lucru armonizează modul de colectare a TVA în UE, evitându-se atât fraudă, cât și plata dublă de TVA.

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs invocare, Curtea constată că recursul este întemeiat.

Astfel, art. 143 din Codul fiscal stabilește cadrul legal în care se acordă scutiri pentru exporturi sau alte operațiuni similare, pentru livrări intracomunitare și pentru transportul internațional și intracomunitar.

Organele fiscale au considerat cele șase facturi în discuție ca fiind exporturi ce se circumscriu dispozițiilor art. 143 al.1 lit. a din Codul fiscal, caz în care societatea trebuia să dețină documente vamale pentru scutirea de TVA.

De fapt, deși mărfurile descrise în cele șase facturi au fost vândute firmei

- SUA, ele au fost expediate de către SC direct unor societăți din diverse state UE, ele nepărăsind așadar spațiul comunitar, astfel încât nu sunt date cerințele prevăzute la art. 143 alin.1 lit. a care vorbește despre „livrările de bunuri expediate sau transportate în afara comunității de către furnizor sau de către altă persoană în contul său”.

În aceste condiții, reclamanta beneficiază de scutirea de TVA în temeiul dispozițiilor art. 143 alin.2 lit.a din Codul fiscal, în speță fiind vorba despre o livrare intracomunitară de bunuri de către o persoană care îi comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru.

În același sens a răspuns și Direcția de legislație în domeniul TVA din cadrul Ministerului Finanțelor Publice care, prin adresa nr.2 din 14.08.2009 (fl.10 ds. fond) a arătat că pentru încadrarea operațiunilor realizate de societatea reclamantă nu este relevantă calitatea cumpărătorului, respectiv dacă acesta este stabilit în Comunitate sau în afara acesteia, ci locul în care sunt transportate bunurile.

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 312 C.pr. civ. Curtea va admite recursul și va modifica sentința atacată în sensul admiterii acțiunii.

Pentru aceste motive,

În numele legii,

DECIDE

6

Admite recursul declarat de reclamanta SC -- reprezentată de
cu sediul social în , str. , ap. , județul
Suceava, împotriva sentinței nr. din decembrie 2009 pronunțată de Tribunalul
Suceava - Secția comercială, contencios administrativ și fiscal în dosar nr. , în
contradictoriu cu pârâta intimată **Direcția Generală Finanțelor Publice a Județului**
Suceava, cu sediul în Suceava. str. , jud. Suceava.

Modifică în totalitate sentința nr. din 14.12.2009 pronunțată de Tribunalul
Suceava - secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Admite acțiunea.

Desființează decizia nr. din 21.07.2009 a DGFP Suceava și decizia de impunere nr.
din 18.05.2009 a DGFP Suceava.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 20.09.2010

Președinte,

Judecători,

Grefier,

Red.
Tehnored.
Ex.

